

De 10 van Berlijn en de

commodore E.J. Oliemans*

Mijn vorige 'Tegenwicht' ging over een paar speerpunten van onze CDS. Eén Tegenwicht is onvoldoende om ze alle tien te behandelen. Nu dus een tweede Tegenwicht met als speerpunten ons imago en werken als een team. De aanleiding is iets dat mij enige tijd geleden overkwam. De winter naderde, het weer werd guur en ik was blij dat ik mij na een drukke dag in de eersteklas coupé van de intercity kon neerzetten. Het uurtje treinen naar huis is voor mij een welkome gelegenheid om ongestoord wat (ongeclassificeerde) post door te nemen.

Terwijl ik mijn koffertje aan het uitpakken was, werd mijn aandacht getrokken door drie mannen die luid pratend het middenpad doorwandelden. Ze waren, zo schatte ik in, op weg naar een midweek op de Veluwe: vale spijkerbroek, sportschoenen, windjack en rugzak. Het prototype van de 'backpacker'. Ze vonden een plek op een paar meter van mij vandaan. Aanvankelijk was het rustig en kon ik mij op mijn dagelijkse post concentreren. Na een minuut of tien begon het gezelschap wat luidruchtiger te worden. Maar ik had nog onvoldoende opgevangen om te kunnen beoordelen wat

hun dagelijkse werkzaamheden zouden kunnen zijn.

Het eerste woord dat ik herkende was 'sous-chef'. Ik plaatste ze in de keukenbrigade van een gerenommeerd restaurant. Nieuwsgierig spitste ik mijn oren, want ik ben een liefhebber van een goede maaltijd. Toen ving ik woorden op die mij duidelijk maakte dat het zeker niet om een keukenbrigade ging: afdelingshoofd, kolonel, generaal, directie, investeringen, et cetera. Het ging over Defensie! Dat maakte mij vanzelfsprekend nog nieuwsgieriger.

Omdat het aantal decibellen bleef stijgen, hoefde ik mij vervolgens nauwelijks meer in te spannen om het gesprek te kunnen volgen: 'Ik weet niet waarom die idioten op de defensiestaf zoiets verzinnen'. De spreker doelde hier ongetwijfeld op een paar gerespecteerde collega's die zich inspanden om een delicate zaak tot een oplossing te brengen. 'Als ze hun zin krijgen, kunnen we onze bijdrage aan die operatie wel schudden! In ieder geval zal ik alles in het werk stellen om de zaak tegen te houden!'

Ik had geen idee over welke operatie ze het hadden. Evenmin kon ik raden of de spreker – die veel bijval kreeg – het bij het rechte eind had. Dat is ook

* Op deze plaats vindt u afwisselend een bijdrage van commodore E.J. Oliemans en kolonel F. Matser, beide werkzaam bij het Commando Dienstcentra (CDC).

Mijn vorige 'Tegenwicht' ging over een mopperende 'backpackers'

TEGENWICHT

niet interessant. Wat wel interessant is, is het beeld dat wordt opgeroepen. Vier mensen in een eersteklas treincoupé die dankzij hun vocale aanwezigheid duidelijk herkenbaar zijn als leidinggevend van Defensie, die zich niet in uniform willen laten zien, maar wel in vakantiekleren. Die zich bovendien over hun collega's zeer negatief uitlaten, met daarbij de indruk achterlatend dat de besluitvorming een goede operatie in de weg staat, omdat er blijkbaar niet goed kan worden samengewerkt.

Die dag heb ik weinig aan de post gedaan in de trein. Waar was ook al weer die eersteklas vergoeding voor? Had dat niet iets te maken met het in uniform rijden? De vraag was even snel mijn hoofd weer uitgeschoten als hij er in was geschoten, want het ging natuurlijk om veel belangrijker zaken. Thuis aan de borrel deed ik mijn relaas. Mijn echtgenote was even ontdaan als ik. Nadat zij er even over had nagedacht, vroeg ze mij wat ik er aan had gedaan. Met grote schaamte moest ik erkennen dat ik er niets aan had gedaan. Dat zou mij geen tweede maal overkomen.

Ik was inmiddels een ervaringsdeskundige geworden en toen bleek mij dat er veel meer treinen moesten rijden

met mopperende backpackers, want twee dagen later had ik weer gezelschap in mij coupé.

Toen het gesprek overduidelijk wederom over Defensie ging, deed ik wat ik mijn echtgenote had beloofd: ik ging over tot actie en schreef op een memovelletje de volgende tekst: 'Ik kan jullie gesprek woordelijk verstaan. Gelukkig ben ik niet van de *Telegraaf*. Anders zou Defensie morgen een slechte start hebben'.

De kleurwisseling van 's mans hoofd en de ijzige stilte die vervolgens ontstond gaf mij de overtuiging dat de boodschap was overgekomen. Ik zal voortaan zelf gesprekken over het werk ook nooit meer in de trein voeren. En ik zal anderen die dat wél doen erop aanspreken. Ik blijf ook in uniform reizen, want ik weet dat als ik mij dan correct gedraag, dit ook bijdraagt tot een goed imago.

Ten slotte wil ik graag de backpackers in het zonnetje zetten die wel bijdragen aan een goed imago van Defensie. Dat zijn de mannen en vrouwen die elke keer weer, in gevechtspak met rugzak, de vliegtuigtrap bestijgen om hun bijdrage te leveren aan een buitenlandse missie: altijd gemotiveerd, betrokken en verstandig. En als een hecht team! ■